

KÖPENHAMNS- TRILOGIN

**AV TOM
SILKEBERG**

efter Tove Ditlevsens romantrilogi

**MALMÖ
STADSTEATER**

KAJSA ERICSSON

KARIN LITHMAN

ERIK OLSSON

ERIK BORGEKE

JOHANNA MALM

SVERIGEPREMIÄR PÅ INTIMAN DEN 21 MARS 2026

FÖRLAG Colombine Teaterförlag
**DRAMATISERING OCH
ÖVERSÄTTNING** Tom Silkeberg

KONSTNÄRLIGT TEAM

REGI Anja Suša
SCENOGRAFI Helga Bumsch
KOSTYM OCH MASK Maja Mirkovic
LJUS Emanuel Arvanitis
VIDEO Stefan Stanišić
LJUD OCH KOMPOSITION
Andreas Huumonen
KOREOGRAFI Damjan Kecojevic
DRAMATURG Anton Elmgren

I ROLLERNA

JAG Kajsa Ericsson

**MIN MAMMA / MIN ARBETSGIVARE
/ MIN HUSHÅLLERSKA / MIN
SJUKSKÖTERSKA** Karin Lithman

**MIN PAPPA / MIN FÖRSTA MAN /
MIN TREDJE MAN** Erik Olsson

**MIN BROR / MIN ARBETSGIVARES
SON / MIN KAVALJER / MIN LÄKARE**
Erik Borgeke

**MIN FÖRSTA VÄNINNA / MIN ANDRA
VÄNINNA / MIN TREDJE VÄNINNA**
Johanna Malm

*The adaptation by Tom Silkeberg was first commissioned
by Residenztheater München in Germany.*

I föreställningen förekommer det en kort sittande paus och en vanlig paus.

OM TOVE DITLEVSEN OCH KÖPENHAMNSTRIOLOGIN

Genrebeteckningen på Tove Ditlevsens mästerliga Köpenhamnstrilogi är inte "roman" utan "memoarer" [erindringer]. Och precis som en människas minne rör sig böckerna fragmentariskt och osolidariskt genom en barndom präglad av depression och arbetslöshet, genom en ungdom belägen i ett samhälles tilltagande totalitära tankegångar, och vidare in i efterkrigstiden och borgerlighetens aktiva förträngning av vad som skett. Och ingenstans i historien finns det plats för kvinnor. Varje rum, varje tid, är mannens ägodel. Tove Ditlevsen lärde sig tidigt att historien inte är minnen, den är överenskommelser.

Varför, kan man fråga sig, drömmer vi som vi gör, vad kommer vi ihåg av vår historia? Tove Ditlevsen ställer inga sådana frågor. Vad hon upptäcker, vad som intresserar henne, är litteraturen som en *annan* historia, litteraturen som ett minne av en erfarenhet historien vill glömma. Genom hela Tove Ditlevsens yrkesliv hade omvärlden svårt att acceptera hennes många gånger motsägelsefulla – uppdiktade skulle vissa hävda – rörelser mellan liv och skrift, att ridån mellan inre liv och offentlig person dansade för vinden. Som att hon exempelvis i *Barndom*, utan synbart motiv, påstår sig vara född 1918, ett år senare än hennes faktiska födelsedag.

Ditlevsen var ryktbar i sin samtid. Hon förekom ofta i skandalomsusade intervjuer i tidningar och tv. Läsarna

kände således många gånger till historier om hennes liv innan de uppträdde i hennes böcker, vilket måste ha skapat en hissande känsla av samhörighet. Men överallt i hennes litteratur, från debuten med diktsamlingen *Pigesind* (1939) till de sena självbiografiska verken reser sig samtidigt en stark känsla av ensamhet, av att stå i motsats till verkligheten omkring henne. Det är svårt att i skrift ge en rättvisande bild av den enorma press, det förakt, Tove Ditlevsen fick utstå under sitt yrkesliv. Hon led också återkommande av psykisk sjukdom, kanske främst skildrat i hennes roman *Ansigtene* (1968). Flera av hennes

Foto: Wikimedia Commons

många inläggningar på psykiatriska avdelningar gav henne, paradoxalt nog kanske, den ro hon behövde för att kunna skriva, avskärmad från omvärlden. Och det var under en av dessa vistelser hon började skriva *Barndom* (1967).

Minnesböckerna, som först i efterhand har kommit att presenteras som en triologi, skrevs ursprungligen i två omgångar. De första två böckerna i en gemensam rörelse, och först fyra år senare skrev Ditlevsen *Gift* (1971). Gemensamt för alla tre böcker är att de skrevs under tiden Ditlevsen levde tillsammans med sin fjärde man, den i samtiden mycket berömda chefredaktören Victor Andersen, den Victor som hela trilogin avslutas med att hon möter. De var, vad man väl i dag skulle betrakta som ett kändispar, ryktbara och ofta utställda på tidningarnas löpsedlar. Victor Andersen hjälpte henne ur ett drogmissbruk, men förde henne med samma handfasthet in i ett annat missbruk; alkoholens. Hennes äktenskap med Victor Andersen mynnade ut i ett antal boktitlar, varav det litterärt mest kraftfulla kanske är hennes sista roman *Vilhelms værelse* (1975). I romanen berättar Ditlevsen om hur Lise Mundus, ett alter ego man tidigare mött i *Ansigtene*, har övergivits av sin man. Minne och fiktion, berättare och huvudperson, kronologi och lokalitet upplöses i en enastående skiss över parförhållandets geografi. Äktenskapets undergång representeras i romanen symboliskt av att berättaren skriver boken medan hantverkare river det äkta parets tidigare lägenhet. Boken avslutas med Lises självmord.

Tove Ditlevsen var skandalomsusad i Danmark redan innan hon skrev det som kommit att kallas *Köpenhamnstrilogin*. Men lika föraktad som hon var av det litterära etablissemanget, lika omhuldad var hon av sina många läsare, framför allt kvinnor. Ditlevsens sätt att använda sin biografi – att *minnas* vill jag skriva – genom omåttligt populära frågespalter och krönikor i tidningen (hon föregick exempelvis sitt eget självmord i en tidningstext, och publicerade en kontaktannons innan skilsmässan från Victor Andersen blivit offentlig), under framträdanden i medierna, men framför allt i sin litteratur var förstas banbrytande. Långt före sin tid arbetade hon performativt med sig själv som konstnärligt verktyg, och med ett högt pris.

Tove Ditlevsens betydelse som skildrare av arbetarklassens villkor, och som feministisk förebild är enorm. Men hennes blick på världen påminner mig framför allt om främlingens, den som lever i en annan tid än alla andra. Ett annat tempo, i en annan historia. *Köpenhamnstrilogin* är ett mäktigt försök att minnas hur det är att identifieras utifrån sin kropp och kroppslighet. Inte för att hon ska vara mer kropp utan för att hon gång på gång tvingas tillbaka till kvinnokroppen som materiellt faktum, omöjlig att förbise: att vara en kropp i stället för att ha en. Oavsett om man vill det eller ej tvingas man som läsare reflektera över vad det betyder. När man har gjort det glömmar man det aldrig.

TOM SILKEBERG,
dramatiker

”HAN VILL
TRYCKA MIN
DIKT. HAN ÄR
DEN MÄNNISKA
SOM JAG HAR
VÄNTAT PÅ
HELA MITT LIV.”

I SPRICKAN MELLAN DET SOM VARIT OCH DET SOM ÄNNU INTE BÖRJAT

Intervju med regissör Anja Suša

Vår version av Tove Ditlevsens liv och den här uppsättningen utspelar sig någonstans mellan det som varit och det som ännu inte börjat. Kan du säga något om vad det innebär?

– Citatet kommer från att Tom Silkeberg som dramatiserat *Köpenhamnstrilogin* var intresserad av att ta sig an boken genom den filosofiska idén om *hauntologi*, som är ett begrepp myntat av Jacques Derrida och vidareutvecklat av Mark Fisher och beskriver en samtid hemsökt av sitt förflutna och av förlorade potentiella framtider.

Jag gick igång på idén eftersom teatern för mig är en historielös plats, eller rättare sagt så är det en plats som är full av historia men som samtidigt lider av en viss slags minnesförlust. Allt vi skapar är för nuet och har kort livstid innan det rinner ut i det förflutna. Det går väl hand i hand med den typen av scenkonst jag är intresserad av att skapa som förhåller sig till och utforskar sitt eget nu.

Minnet och hur det konstrueras är ett viktigt tema i vår uppsättning. Vad är det med minnet som ämne du finner intressant och inspirerande?

– Jag har alltid varit intresserad av hur flexibel historisk tid är beroende på vem som berättar om den och vilken kontext den berättas i. Minnets process har en subjektivitet som också är djupt kopplad till ens fantasi och föreställningsförmåga. Därför blir minnets subjektivitet särskilt intressant när det är kopplat till något med väldigt stark föreställningsförmåga

som en konstnär eller författare. Sen finns det ytterligare ett lager som är läsarnas relation till hennes minnen via att hon gett ut de här böckerna. Femtio år efter hennes död blir hon fortfarande ämne i olika diskurser och samtal, så hennes minnen har inte bara varit en projektyta för hennes egna föreställningar utan även för flera generationers läsare.

Vad skulle du vilja säga till någon i publiken som läst och älskat Tove Ditlevsens litteratur och har höga förhoppningar eller förväntningar på uppsättningen?

– Jag skulle vilja be dem aktivera sina egna fantasier och föreställningar om *Köpenhamnstrilogin* och att delta genom att aktivera sin egen förståelse och förkunskap, stor eller liten, och ta dem till gott bruk under föreställningen. Uppsättningen sträcker sig inte efter någon slags objektiv återberättelse av Tove Ditlevsens liv. Jag kan inte åter-skapa den autofiktiva processen eftersom det inte är min berättelse. Däremot kan jag fikionalisera den, vilket är det jag gjort, och genom det utforska Mark Fishers idé om att det förflutna vägrar glömmas, och att samtiden vägrar ihågkommas. Och någonstans där, i sprickan mellan det som varit och det som ännu inte börjat, utspelar sig den här föreställningen.

ANTON ELMGREN
Dramaturg

”BARNDOMEN
ÄR LÅNG OCH
SMAL SOM EN
KISTA, OCH
MAN KOMMER
INTE UR DEN
PÅ EGEN HAND.
DEN SITTE I EN
SOM EN LUKT.”

SUFFLÖR & PRODUKTIONSASSISTENT

Maja Grafe Larsson, Klara Jutterdal

INSPICIENT Kattis Blanking

PRODUCENT Sara Mortazavi

SCENMÄSTARE Kalle Magnusson, Oscar Steen

LJUSTEKNIKER Marcus Phillipe Gustafsson,
Sandra Liscano

LJUD- OCH VIDEOTEKNIKER Oscar Hagblom

SCENTEKNIKER Beatrice Lundgren

(YH-utbildning, Eslövs folkhögskola)

REKVISITÖR Åsa Isacson

KOSTYMKOORDINATOR Andrea Stenman

SKRÄDDERI Andrea Stenman, Anja Svärd,

Mariane Josefsson, Nelly Persson, Teddie

Andersson, Anna Lundblad

KOSTYMTEKNIK Maria Sloth, Anna Lundblad

MASKÖR Ellinor Tofft, Josefine Larsen, Siv Nyholm

DEKORATELJÉ CHEF Patrik Becker

PROJEKTLEDARE Anna Jönsson

KONSTRUKTÖR Dan Sörensen

DEKORMÄSTARE Agneta Persson

VERKSTADSMÄSTARE tf. Viveca Hofwimmer

SNICKERI Viveca Hofwimmer

TAPESTSERI Timotie Girardon

SMEDJA Johan Lindsjö

MARKNADSKOORDINATOR &

PROGRAMREDAKTÖR Carin Hebelius

FÖRESTÄLLNINGSFOTOGRAF Emmalisa Pauly

PORTRÄTTFOTOGRAF Johan Sundell

PROGRAMLAYOUT Isabel de Jounge

TRYCK Multiply Solutions Sweden AB

MARKNADSCHEF Sofia Eklund

CHEFSPRODUCENT Lisa Ericstam

TEKNISK CHEF Daniel Bexell

CAFÉ- OCH FOAJÉCHEF Nannalovisa Jönsson

CHEF KOSTYM- OCH MASKAVDELNINGEN

Paola Billberg Johansson

LJUSANSVARIG Stuart Bailes

FASTIGHET & TRANSPORT Anders Blomquist

STÄDLEDARE Rinna Löfgren

CHEFSASSISTENT Josefin Beischer

EKONOMICHEF Anette Zetterlund

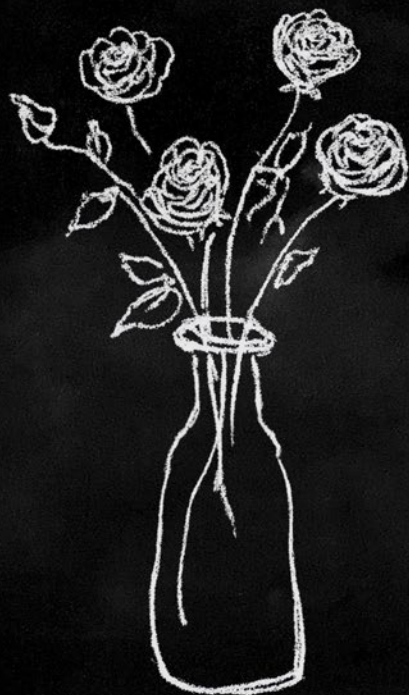
TEATERCHEF OCH ANSVARIG UTGIVARE

Petra Brylander

**FOTOGRAFERING OCH
LJUDUPPTAGNING ÄR AV
UPPHOVSRÄTTSLIGA SKÄL
EJ TILLÅTEN. VAR VÄNLIG
STÅNG AV MOBILTELEFONEN.**

Malmö Stadsteaters verksamhet
finansieras i huvudsak med bidrag från
Malmö Stad och Region Skåne (inkl
Staten via kultursamverkansmodellen).

MALMÖSTADSTEATER.SE